

Pădurea umbrelor

Daniel Vișan-Dimitriu

În inima pădurii e-un podeț
Pe care trec tăcut, înfiorat
Și eu, precum oricare alt drumet
Ce drumul tăinuit a încercat.

Se-aude numai susur de pârâu
Ce-și prăvălește apele sub el,
Purtându-și stropii reci ca un desfrâu
De curcubeie-ntinse de-un penel.

Îmi poposesc, în razele de-amurg,
Privirea, pe o margine de drum
În care umbrele pădurii curg
Spre amintirea ce-mi apare-acum:

Treceam, demult, pe-același vechi podeț,
Dar nu tăcut și nu înfiorat,
Neștiutor în viața de drumet
Spre un amurg, pe-atunci, îndepărtat

Și alergam, asemeni unor miei,
Zburam ca adierea unui vânt,
În bucuria anilor acei
Când nu credeam în umbre pe pământ.

Nu cred nici azi. Cum, oare, aș putea
Să cred în zile care nu mai curg
Așa cum le știam și cum aș vrea
Să treacă printre raze de amurg?